

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תעז

ערב שבת קודש פ' וילך, שבת שובה ה' תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה

ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

מעורר שהשנה היא שנת הקהל

בשייכות לשנת "הקהל, הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שלשלת היחס המובאת בהקדמה לספר "היום יום", בקטע המדבר אודות מבצע "הקהל" דשנת ה'תשמ"א

להלן פענוח הצילום כפי שמופיע לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

תשמ"א – מעורר שהשנה שנת הקהל - את האנשים והנשים והטף גו' לעשות את כל דברי התורה הזאת. פונה בקריאה לילדי/ילדות ישראל שלפני גיל בר/בת מצוה להתאגד ב"צבאות השם" (בסיסמת: "זוי וואַנט משיח נאוו"). מעורר אודות שמחת "בית השואבה" בחגה"ס. מעורר ע"ד הדפסת מפתח ענינים לספרי דא"ח כ"ק אדה"ז וכו'. מייסד ישיבה גדולה ב"קסבלנקה" מרוקו. מייסד כולל אברכים ב"מאנטרעאל" קנדה. מסדר "סדר ברכת החמה - ע"פ מנהג חב"ד. יוצא בקריאה שכל ילד/ילדה בישראל שלפני גיל בר/בת מצוה יתאחדו ע"י (השתתפותם ב)כתיבת ספר תורה מיוחדת שתכתב עבורם בירושלים עיה"ק. מעורר ע"ד השתדלות מיוחדת בזה בנוגע לילדים/ות הנמצאים מאחורי מסך הברזל. וכן בנוגע - להכניסם ב"צבאות השם" באופן האפשרי שם. וכיון שכבר נגמרה ועשו סיום (ע"י כותל המערבי) דס"ת הראשונה - להתחיל תיכף בכתיבת עוד ס"ת. מרעיש נגד אלו שרוצים להפסיק ר"ל, כל עזר ליהודים הבאים ממדינות ש(הם) מאחורי מסך הברזל באם אינם עולים לאה"ק.

תשמ"ב – יוצא בקריאה שכל בני" אנשים ונשים יתאחדו "באחדות אמיתית ונצחית" ע"י קניית אות בס"ת כללית שתכתב לזכותם - כאו"א במנהגו (צורת האותיות דאשכנז, ספרד, תימן, הארז"ל וכו'). מורה להנהלת ישיבת תומכי תמימים להתחיל תומ"י בכתיבת ספר תורה עבור תלמידי (ותומכי) ישיבות "תומכי תמימים" ובני ביתם, וכן להנהלת "בית רבקה" כתיבת ס"ת עבור תלמידות (ותומכי) בתי ספר "בית רבקה" ובני ביתן.

לנצל את הזמן ולהקים "רעש גדול" בענין "הקהל"

בעמדנו בימים הסמוכים לחג הסוכות שבו הי' "הקהל" בביהמ"ק, ועד"ז בימי חג הסוכות עצמו, יש לנצל את הזמן לפעולה ב"הקהל" - להקים "רעש גדול" ולפנות אל בני" האנשים הנשים והטף בדברים היוצאים מן הלב ● לומר להם: הקשיבו יהודים! ניתנו לכם יומין זכאין שבהם צ"ל "הקהל את העם" ולהביא הוספה ביראת ה', וכל או"א מישראל יכול להעמיד עצמו, תיכף ומיד, במצב של יראת ה' תמיד כל הימים ● והעיקר שכל אחד ואחת, כולל קטני קטנים, יעסקו ב"הקהל" כפועל, למטה מעשרה טפחים, והובטחנו - "הבא ליטהר מסייעין אותו" ● משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

מישראל (ד"כל בי עשרה שכנתא שריא"2) או יותר מעשרה, עאכו"כ - אם ישנה ההדגשה הראוי', אשר, מבלי להכנס לבידורים ושקו"ט כו', מדובר בתיאור מעמד ומצב שבו עמדו כל ישראל האנשים הנשים והטף והקשיבו לפרשיות התורה מהמלך "כאילו . . . מפי הגבורה שומעה" - שאזי עצם הדיבור מביא להתרגשות!

ואע"פ שלב יהודי שהוא כדבעי, יתרגש ויתעורר מזה גם ביום חול, באחת מששת שנות המלאכה, אבל, כמובן, אינו דומה

א. רואים במוחש אשר הדיבור אודות "הקהל" בביהמ"ק, בפרט אם חוזרים, ובהדגשה, על תוכן הפרשיות שהי' המלך קורא ומתארים את אופן המעמד דהקהל, שכל ישראל עמדו ושמעו "בכוונה גדולה יתירה . . . כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה" - הרי זה עושה רושם ופועל התעוררות בנוגע לתוכן המצוה ד"הקהל", "ליראה את ה'".

ובמיוחד אם, נוסף ע"ז, הדיבור הוא בדברים היוצאים מן הלב, ובמעמד עשרה

(1) פרשתינו לא, יג.

(2) סנהדרין לט, א.

להתעוררות שתבוא ע"י הדיבור אודות "הקהל" – כאשר יושבים בסוכה, או בביהמ"ס וביהמ"ד, מקום קדוש ובעשרה כו' ובלבד שתהי' ההדגשה הראוי' אודות תוכן המצוה "למען ישמעו ולמען ילמדו גו"³ (שלשון זה "למען") מורה שהכוונה נעשית חלק מהמצוה⁴) – "ליראה את ה' . . כל הימים", תוספת ועילוי ביראת ה' שתהי' נמשכת "כל הימים", הן ביום ובלילה, הן בשנה השמינית, שנת "הקהל" והן בשאר הימים, הן בא"י והן בחו"ל.

ב. ולכן, בנוגע לפועל:

בעמדנו בימים הסמוכים לחג הסוכות שבו הי' "הקהל" בביהמ"ק, ועד"ז בימי חג הסוכות עצמו, יש לנצל את הזמן לפעולה ב"הקהל" – להקים "רעש גדול" ולפנות אל בני האנשים הנשים והטף בדברים היוצאים מן הלב – [ובלב גופא, מעומק פנימי' הלב שפועלים פעולתם במכ"ש מדברים היוצאים מחיצוניות הלב או מפנימיות, אבל לא פנימיות דפנימיות, ובלא"ה, אם הדיבור לא יהי' מן הלב עלול השומע להקפיד כו'], ולומר להם (בתוספת ביאור ופירוט בארוכה, לכאו"א לפי ענינו, אודות מהותו של "הקהל" והאופן שבו נערך בביהמ"ק כו):

הקשיבו יהודים! ניתנו לכם יומין זכאין שבהם צ"ל "הקהל את העם" ולהביא הוספה ביראת ה', וכל או"א מישראל יכול להעמיד עצמו, תיכף ומיד, במצב של יראת ה' תמיד כל הימים.

ג. ויש להוסיף שהכח להיות, תיכף ומיד, במעמד ומצב שיראת ה' ברגע זה, תהי' יראה כזו הנמשכת כל הימים ניתן לכאו"א מישראל מכיון שבנ"י הם למעלה מהגבלה של זמן ומקום.

והביאור בזה – ע"פ מ"ש באגה"ת⁵ בנוגע למדת התשובה "לבל ישוב עוד לכסלה למרוד במלכותו ית' ולא יעבור עוד מצות המלך ח"ו", ובל' הרמב"ם⁶ – "ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם", דלכאורה אינו מובן:

הרי כאו"א הוא בעל בחירה ומנין ששוב לא יחטא? והביאור – שאם התשובה עתה היא כדרוש, הרי הוא עצמו בבחירתו, נטל מעצמו את האפשרות של "ישוב לכסלה", ומה שמחר, או מחר לאחר זמן, עלול להיות שינוי בבחירתו, אין זה גורע מתוקף ההחלטה שלו ביום שלפנ"ז (או בשעה שלפנ"ז כו). ועד"ז בנוגע לענינו, שהתעוררות ביראת ה', כתוצאה מהתבוננות בענין "הקהל" היא באופן כזה שעתה ביכולתה להיות נמשכת "כל הימים".

ד. והנה, דוקא לאחר שחרב ביהמ"ק נעשה "הקהל" שייך יותר לכאו"א מישראל, האנשים הנשים והטף, והיינו בדוגמת כללות הענין דקרבנות, אשר, בזמן שביהמ"ק הי' קיים היתה עבודת הקרבנות דוקא ע"י הכהן, ויתירה מזו – הישראל אסור אפי' לעמוד ליד המזבח, ואילו בזמן הזה, הנה "תפלות במקום קרבנות תקנום"⁷ ונעשו שייכים לכאו"א, ועד כדי כך שגם קטנים מחנכין אותם, בנוסף לכיבוד אב ואם וכיו"ב, גם (ואדרבה – התחלת החינוך היא) בנוגע לתפלות כו', וביניהם תפלות שבמקום הקרבנות.

ומכיון שהתורה, תורת אמת, קובעת שזהו סדר החינוך, הרי מזה גופא מוכח שענין התפלה הוא ביכולתם של קטנים וקטנות, ואפילו קטני קטנים, ואין הדבר תלוי אלא במחנך, שעליו למצוא את האותיות המתאימות והסגנון שיתאים לפי שכלו

(5) פ"א (צא, א).

(6) הל' תשובה פ"ב ה"ב.

(7) ברכות כו, ב.

(3) פרשתינו לא, יב.

(4) ראה ב"ח או"ח ר"ס תרכה. ועוד.

והנה, כאשר יעשו כן פעם אחר פעם, עד מאה ואחד פעמים (למעלה, אפילו, מרגילות שנתרגל בה עד שנעשתה טבע), והדברים יהיו מיוסדים על דברי התורה, וכן ע"פ הלכות התורה, "דבר ה' זו הלכה" – אזי דברים היוצאים מן הלב בודאי יכנסו אל הלב ויפעלו פעולתם, כיון שאזי זוכים לברכת ה', כמו בכל עניני תומ"צ,

ובמיוחד – הברכה שבאה ע"י היגיעה, וכהבטחה "יגעת ומצאת"³, דהיינו (כמדובר כמ"פ) דנוסף על השכר שמקבל לפום ההשתדלות, זוכה לתוספת ברכה, באופן של מציאה – שלא בערך לטירחא שהשקיע בדבר, ועי"ז יזכה להצליח עוד יותר בהפעולה על אנשים נשים וטף, שיתכנסו ב"הקהל" כו'.

ולהוסיף, שהכינוסים ד"הקהל" צ"ל, במיוחד, ביומי דפגרא, החל מעשית שהם בדוגמת חולו של מועד (כנ"ל ס"ד), ועאכו"כ – ביום הכיפורים אחת בשנה, ועאכו"כ בד' הימים שבין יוה"כ"פ וחג הסוכות (כאשר, כמ"ש במדרש, בני"י חזורים לגמרי בהכנות לעניני תומ"צ, ובשנה זו – כולל גם ל"הקהל"), ועאכו"כ ביום שמחתכם בחג הסוכות שנאמר בו ג' פעמים שמחה, והלוך ומוסיף ואור עד לשמחה דשמיני עצרת, שהיא באופן ד"ישראל ומלכא בלחודוהי"⁴, ועד שמגיעים לשמחת-תורה, אשר כדאיתא בזוהר⁵ הרי זה שייך לכתר מלכות. ומזה באים ל"מלך ביפיו תחזינה עיניך"⁶, דוד מלכא משיחא, שהרי יופי המלך קשור בכתר המלך –

וזהו (גם) הטעם להפצת כתרה של תורה, פנימיות התורה, ובאופן ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ענינו של מלכא משיחא, עוד לפני ביאתו וגילוי בפשטות.

וע"י הזריזות הכי גדולה, "אחישה", במעשה האדם, ובפרט ע"י ההתחלה בפועל תיכף ומיד, בהשפעה על האנשים הנשים והטף בנוגע ל"הקהל" [וכפי שרואים במוחש שלפעמים קל יותר להשפיע על הזולת מאשר על עצמו, מפני כו"כ טעמים, והעיקר – מפני שכך היא המציאות] –

להתאחד כאיש אחד בלב אחד בכל הענינים האמורים, וללכת מחיל אל חיל לקראת "אחת בשנה", ע"י תורה אחת, ועי"ז יהי' גילוי יחידה הכללית – גילוי וביאת דוד מלכא משיחא.

(משיחת וא"ו תשרי ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

(5) שם רנו, רע"ב.

(6) ישעי' לג, יז. וראה רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ה.

(3) מגילה ו, רע"ב.

(4) ראה זח"ג לב, א.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

להתחיל לעסוק ולפעול מיד ב"הקהל" במרץ הכי גדול

בנוגע ל"הקהל" – העניין שהזמן גרמא (שהרי "שנת הקהל" החלה מר"ה ומאז עברו כבר יותר מג' ימים, דבג' זימני הוי חזקה¹, וכבר עברו רוב ימי עשיית וכו'): יש לעורר את כאו"א להתחיל לעסוק מיד, במרץ הכי גדול, ככל האפשריות שלו, ולפעול ב"הקהל".
ובפרטיות –

לכל לראש, צריך להקהיל את כל החלקים ד"אנשים נשים וטף" שבו – "אנשים", חלק התוקף שבו, "נשים" התכונה שיש בו להיות מנהיג בסביבתו ומנהיג בביתו, לעסוק בחינוך הבנים כו', ו"טף" – התכונה שיש בו להיות מקבל ומחונך המשתדל ורודף להיות לומד מכל אדם, בדומה לטף וקטני קטנים, שכל תכונות אלו ביחד יהיו חדורים ברעיון אחד – "ליראה את ה' כל הימים", ובזה גופא – יראה החודרת בכל העניינים בכל הפרטים וכו'.

ועוד ועיקר, לאחר שיפעול "הקהל" בעצמו, עי"ז יצליח יותר כשישתדל בזה בהנוגע אל הזולת, כל בני" שביכלתו להגיע אליהם, ובפרט אם נוסף עי"ז דבריו יהיו חדורים באהבת ישראל, שע"י"ז נעשה קשר בינו ובין השומעים שמכשיר את המצב לקליטת הדברים וקבלת ההשפעה, כיון שהשומע מרגיש שסיבת ההשפעה היא מפני הציווי "ואהבת לרעך כמוך"², ואזי הוא מרגיש כיצד זהו הדבר היקר והנחוץ ביותר שביכלתו לקבל, ובפרט בימים אלו.

ובאותיות פשוטות:

יש לפנות אל כל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ולומר להם, דאע"פ שנמצאים בזמן שאין ביהמ"ק קיים ולא בארץ ישראל, בכ"ז, בעמדנו בשנת "הקהל" (וכבר עברו יותר מג' ימים, כנ"ל, וכבר קראו פ' "הקהל" בתורה), הרי הזמן גרמא להשתדל במיוחד אשר במקום המתאים בזמן המתאים ובאופן המתאים שההשפעה תהי' בשלימות כדרוש – החל משכונתו, עירו וחוגו, יתאספו אנשים נשים וטף (באופן המותר לנשים בנוגע לנשים) ויעוררום אודות ועד"ז להיפך, ובכל אופן – אנשים בנוגע לאנשים ונשים בנוגע לנשים) ויעוררום אודות מצות הקהל, החל מהענין שהזמ"ג – פסוקי התורה אודות הקהל והפסוק ד"ונשלמה פרים שפתינו", כולל גם – הביאור דע"י "ונשלמה פרים שפתינו" ממחרים את הקיום ד"ונשלמה פרים" בפשטות, בביהמ"ק כפשוטו.

(1) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ. (2) קדושים יט, יח.

והבנתו של הקטן בשעה זו.
ועוד ענין בשייכות "הקהל" לזמן הזה דוקא:

כשמדברים על "הקהל", צריך כאו"א להדגיש, הן לעצמו והן לאחרים, כולל הטף, אשר גם לאחר שחורב ביהמ"ק, ישנו המקדש הרוחני "ושכנתי בתוכם"⁸, בתוך כל הלב של כאו"א מישראל, בדיוק כמו שהי' בביהמ"ק הגשמי, ומן הלב – מתפשט לכל הגוף, כולל מוח שבראש, מכיון ש"ליבא פליג לכל שייפין"⁹ ע"י ה"דם הוא הנפש"¹⁰ (אע"פ שישנו מלבד חלל הימני, גם חלל השמאלי כו').

ועד לפעולה באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הלב שחדור בתוכן ד"הקהל", ולכל לראש – בנוגע ללב שלו שעליו מראה באצבע שלו.

ה. מכל האמור לעיל מובן גודל הנחיצות לנצל כדבעי את הענין המיוחד שבשנה זו, וגודל ה"סטורעם" שבו יש לפעול, וכן – גודל הזריזות ו"יפה שעה אחת קודם", שכן, אם יחמיצו הזדמנות אחת מי יודע אם תשוב, ועוד וגם זה עיקר – אם ינצלו כל הזדמנות כדבעי, אזי הפעולה שלאח"ז תהי' באופן ד"כפליים לתושי"¹¹, ואילו כשמחמיצים את האפשרות, אזי בהזדמנות הבאה יש להתחיל מחדש כו'.

והמעשה הוא העיקר¹², והוא הכוונה והתועלת שבדיבור – אשר כאו"א ידבר אל כל ישראל, אנשים נשים וטף, אודות "הקהל", ויש לספר על כך בכל השנים כולם, אבל במיוחד בשנת הקהל ובסמיכות לחגה"ס ובחגה"ס עצמו כו',

והדבור יהי' בדברים היוצאים מן הלב

(8) תרומה כה, ח.

(9) ראה זח"ג קסא, רע"ב. רכא, ב.

(10) פ' ראה יב, כג.

(11) ראה שמו"ר רפמ"ו.

(12) אבות פ"א מי"ז.

ובהדגשה שהכוונה היא בנוגע לפועל, המעשה הוא העיקר, שכאו"א מהשומעים יעורר את זולתו החל מבני ביתו וכל מי שהוא בעל השפעה עליו.

וכבר הובטחנו שאם יהי' "יגעת", אזי "ומצאת"¹³, הצלחה באופן של מציאה שלא לפי ערך היגיעה (והיינו הרבה יותר מאשר "לפום צערא אגרא"¹⁴), ועד אשר כל ה"מציאות" כולם יתאחדו ל"מציאה" אחת, "מצאתי דוד עבדי"¹⁵, דוד מלכא משיחא, בארץ הקודש, בירושלים עיה"ק, ובביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידך"¹⁶.

ושם, עוד בשנת תשמח, יהי' "הקהל" כפשוטו והמלך יקרא את פרשיות התורה, ומתוך שמחה גדולה, ואע"פ ש"חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה", כמ"ש הרמב"ם, הרי ממשך "וגילו ברעדה", בדוגמת עבודת ר"ה שהיא, בעצם, מתוך שמחה (וכהפטרות שבת שלפנ"ז "שוש אישיש") ורק שבגילוי ישנה "רעדה", אבל אעפ"כ תוכו רצוף שמחה – "גילו".

ולאח"ז באים לגילוי השמחה ("גילו" בגילוי) ועד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי (כמבואר בהמשך שמח תשמח¹⁷) – שמחה שהיא עצמה מוסיפה בעונג כו', וגם ביראה.

והעיקר שכל אחד ואחת, כולל קטני קטנים, יעסקו ב"הקהל" בפועל, למטה מעשרה טפחים, והובטחנו – "הבא ליטרה מסייעין אותו"¹⁸, ו"יגעת ומצאת" (כנ"ל),

ומתוך שמחה אמיתית, שמחה גדולה שלמעלה מכל מדידות והגבלות. ■

(13) מגילה ו, רע"ב.

(14) אבות פ"ה מכ"א.

(15) תהלים פט, כא.

(16) בשלח טו, יז.

(17) סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

(18) שבת קד, א. וש"נ.

אם משה רבינו אומר שהוא חי - הכוונה נשמה בגוף!

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך"*

א. בסוף פ' וילך, עה"פ¹ "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון", מקשה רש"י: "והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר² ועבוד העם את ה' כל ימי יהושע?" ומבאר: "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, ה' נראה למשה כאילו הוא חי".

וצריך להבין, איך שייך לומר דמכיון ש"ה' נראה למשה כאילו הוא חי" לכן כתוב בתורה שהיא תורת אמת - "אחרי מותי", והתורה מתכוונת אחרי מות יהושע? הרי לכאורה, לפי האמת - בני ישראל לא חטאו אחרי מיתת משה, ואיך שייך לומר שמצד 'דמיונו' של משה ("כאילו הוא חי"), יהי' כתוב כך בתורת אמת?

ואף שלמשה נדמה "כאילו הוא חי", מכל-מקום, הרי לפועל כתוב בתורת אמת שמשם מת³, וא"כ הדרא קושיא לדוכתא: הרי כל ימות יהושע לא השחיתו?

ב. והביאור בזה:

על משה רבינו לא שייך לומר שיש לו רק 'דמיונות' ("כאילו הוא חי") אך האמת אינה כך, אלא כן הוא האמת! והתורה היא תורת אמת, ולפועל כשיהושע חי הנה גם משה חי!

וכל החידוש בזה הוא, שלא רק שכך היא האמת, אלא גם משה הרגיש זאת ואמר על עצמו "אחרי מותי", היינו אחרי מות יהושע. ולא כיעקב אבינו שאומרים עליו "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"⁴, אך יעקב בעצמו לא אמר זאת; משא"כ כאן במשה, הנה הוא גופא הרגיש זאת בנפשו ואמר "אחרי מותי".

ולא רק שמשם רבינו ה' חי **בנשמתו** בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו", זאת אומרת, ש"ה' נראה למשה כאילו הוא חי" **בגופו**, כי גם גופו של משה ה' כמו נשמתו.

ג. והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים⁵ בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם"⁵ (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"⁵), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבל והפריע לו, כי גופו ה' כמו נשמתו.

ולזאת, הרי משה רבינו ה' חי **בגופו** "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

(* ע"פ שיחות-קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת ועד"ז הוא בהושע כד, לא. 3) ברכה לד, ה.
1) לא, כט.
2) שופטים ב, ז (וכצ"ל הציון ברש"י בפשטות).
3) תענית ה, א. וראה פרש"י ר"פ ויחי.
4) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.

אומרים לו שהפירוש "הכנסת אורחים" הוא לכל לראש שצריכים לספק לאורחים אכילה, שתי' ולינה **כפשוטו**, ובזה גופא - מהטוב ביותר!

כפי שרואים במנהג העולם, שמכינים לאורחים יותר מכפי שמכינים לעצמם, עד ל"סעודת שלמה בשעתו". ובלשון הגמרא¹²: "די מחסורו אשר יחסר לו - אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו" (כאשר הוא רגיל לזה), עד אפילו ל"חמישים איש רצים לפניו"¹² - באם הוא רגיל לזה!

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר:) אינני יודע מהיכן הוא יקח חמישים איש שירוצו לפניו... אך מאידך גיסא גם אינני יודע אם יש מישהו מבין האורחים שרגיל לחמישים איש הרצים לפניו, ואפילו איש אחד שירוצו לפניו...

ומובן שאת כל הדברים הללו צריכים להעמיד לאורחים בעתו ובזמנו - ע"ד הלשון "סעודת שלמה בשעתו", שנוסף על הפירוש הפשוט בזה על סעודת שלמה בעת מלכותו, מובן שכלול בזה גם שיתנו לאורח לאכול את הסעודה בעתה ובזמנה (שבדאי כך ה' בסעודת שלמה המלך). כלומר, לא לחכות עם נתינת הסעודה לאורח עד חג הסוכות, או עד שמע"צ ושמח"ת כשהוא יהי' בגילופין, ולא יהי' שייך אז לאכילה ושתי'... אלא צריכים לספק לו את הארוחה בזמן המתאים - כשהוא זקוק לזה!

ג. בעצם, החיוב דהכנסת אורחים חל על **תושבי המקום** שאליה הגיעו האורחים. תושבי השכונה היו צריכים לצאת בעצמם ולהשתדל לספק לאורחים את כל צרכיהם, ולא היו זקוקים שזוג מארץ ישראל יצטרכו לבוא לכאן ולעשות זאת!

אבל כנראה שהקב"ה ריחם על האורחים... ועשה נס (המלוּבש בטבע [.]) - ואכן נס אמיתי, אין שום הסברה אחרת בזה - שמגיע לכאן יהודי מארץ ישראל, איש וביתו, עם טלטולי גברא וטלטולי אשתו וכו', ומשתדל ודואג שלאורח תהי' מטה לישון עליו, חדר ואוכל כפי שראוי להיות וכו', והשתדלותו היא עד ש"לא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים"¹³!

אבל כיון שעצם החיוב מוטל על תושבי השכונה - מובן שאין זה פוטר אותם ממחויבותם, ועליהם להשתדל בזה לא רק ע"י נתינת ח"י דולר, ח"י פעמים ח"י, עד לח"י אלף דולר, אלא הם צריכים גם להושיט עזרה בגופם ובנשמתם! ובאופן ד"ופרצת"¹⁴, לא רק בשירת הניגון וברוחניות... אלא "ופרצת" בפועל ממש בגשמיות!
(תרגום חפשי משיחת ש"פ נצבים-זילך ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

12) כתובות סז, ב. הובא בפרש"י ראה טו, ח. 13) אבות פ"ה מ"ה.
12*) ל' הכתוב - ש"ב טו, א. מ"א מ, ה. 14) ויצא כת, יד.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

בנוגע לאורחים שהגיעו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום לעורר על הענין דהכנסת אורחים (מכיון שבימים אלו הגיעו ומגיעים לכאן אורחים), שיש לספק להם כמובן את כל צרכיהם באופן של הרחבה, עד לאופן שבדוגמת ל"סעודת שלמה בשעתו"¹.

וכידוע גודל הענין דהכנסת אורחים – כמאמר חז"ל² "גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה". במילא מובן שיש לספק לאורחים את כל צרכיהם באכילה, שתי' ולינה (ר"ת אשל³) **כפשוטו**.

ובזה גופא – יש לתת להם את הטוב ביותר ("די בעסטע"), כפס"ד הרמב"ם⁴: "כל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב (ש)יהי' מן הנאה והטוב . . האכיל רעב יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו . . וכן הוא אומר⁵ כל חלב לה", וזהו דין בשולחן ערוך חלק "יורה דעה"⁶ דוקא.

ויתירה מזו, יש לתת להם "כסעודת שלמה בשעתו", כפס"ד המשנה⁷.

והיות שמדברים אודות "סעודת שלמה" הרי מובן, שאין הכוונה לתת להם ענינים רוחניים בלבד מחכמתו של שלמה המלך, ע"י שישבו ללמוד עמם שיר השירים, משלי וקהלת, אשר כוללים בתוכם את ג' אופני חכמתו של שלמה המלך, בצעירותו ובזקנותו וכי"⁸, דלכאורה הוא עלול לחשוב, כיון שנותן לו חכמתו של שלמה המלך, החכם מכל האדם⁹ – הרי אין יותר טוב מזה!...

על כך אומרים לו, שהכוונה היא לתת לאורח "סעודת שלמה בשעתו" כפשוטם של דברים, כפי שמבין זאת בן ה' למקרא כאשר לומד פסוקים אלו בתנ"ך שבהם מדובר אודות סעודתו של שלמה המלך – "בקר גו' צאן גו' וברבורים וגו"¹⁰!

ב. עד"ז מובן גם בנוגע לאורחים שהגיעו לכאן:

מישהו יכול לחשוב: כיון שהאורחים הגיעו לכאן בכדי לשהות יחד בד' אמות היכן שכ"ק מו"ח אדמו"ר עבד את עבודתו במשך עשר שנים, והאיר את כל העולם כולו – היתכן לחשוב על 'חתיכת לחם' לתת לאורח? ... יותר טוב לחשוב כיצד לספק לו **רוחניות**, יתנו לו מאמר חסידות, מאמר 'מוגה', ועוד מאמר טרי ("א פרישן מאמר") שזה עתה הודפס!... ומה שעליו לאכול, עכ"פ לחם צר ומים לחץ¹¹ – הרי חושבים על דברים יותר "נעלים", ולמי יש זמן לחשוב על אוכל?!...

(1) משנה בבא מציעא רפ"ז – ראה לקמן הע' 7.
 (2) שבת קכז, א. רמב"ם הל' אבל פי"ד ה"ב.
 (3) ראה לקו"ש חט"ו ס"ע 501.
 (4) סוף הל' איסורי מזבח.
 (5) ויקרא ג, טו.
 (6) סו"ס רמ"ח.

(7) ב"מ שם בנוגע ל"פועל": "אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב".
 (8) שהש"ד פ"א, א (י). יל"ש קהלת רמז תתקסה.
 (9) ע"פ מ"א ה, יא.
 (10) מ"א שם, ב-ג.
 (11) ל' הכתוב – ישע' ל, כ.

ההנהגה ביום הכיפורים בגאולה

מכיון שמשיח צדקנו יבוא עוד בתשיעי בתשרי בשנת תשנ"ב – הרי תשתנה ההלכה בתורה בנוגע להנהגה ביוה"כ.

ובדוגמת יוה"כ בחנוכת בית ראשון¹, שההלכה היתה שצריך להיות הענין דאכילה ושת' ביוה"כ – כמו-כן נמשך מיוה"כ ההוא ביוה"כ זה, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", ועאכא"כ בעמדנו בזמן ד"עת רצון" דתשיעי בתשרי, שאז ודאי הצפי' והגעגועים לביאת משיח צדקנו הם ביתר שאת ויתר עז – זוכים לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד!

ובזה מיתוסף – בעמדנו לאחרי כל חודש אלול, "אני לדודי ודודי לי"², אשר, מתי ניכר בגלוי, ביתר שאת וביתר עז ובדיוק – ש"אני לדודי", ומתי ניכר בגלוי ש"דודי לי" – הרי זה דוקא במעמד ומצב דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!...

וכאמור, זוכים לזה בתשיעי בתשרי זה עוד לפני אכילת הסעודות דתשיעי בתשרי [. .] כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" כולל גם את הפירוש³ "אחכה לו שיבוא בכל יום", ד"בכל יום" פירושו בכללותו של היום – בכל רגע מהיום החל מהרגע הראשון שבו.

[. .] ועוד והוא העיקר, שנזכה לגילוי דעשירי – "העשירי יהי' קדש"⁴, שזהו כללות הענין דגאולה האמיתית והשלימה, שאז יתגלה בכל העולם כולו הענין ד"עשירי"!

דבנוגע לבני ישראל – מאי קמ"ל!... זהו טבעו של כל יהודי שצריכים להיות אצלו בשלימות כל עשר כחות הנפש הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה;

החידוש דהגאולה הוא – שמהיהודי נמשך על-דרך-זה בחלקו בעולם, וכפי שכבר הותחל בזה בשנים שלפני-זה, שנפעל כבר בכל חלקי העולם – כולל אומות-העולם (ועד למין החי, מין הצומח, ועד למין הדומם), שהמחשבה דבור ומעשה שלהם חדורים בענין ד"העשירי יהי' קדש".

(קטעים מברכת ערב יום הכיפורים אחרי תפלת מנחה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

(3) ראה גם לקו"ש חכ"ג ע' 397 ואילך.
 (4) בחוקתי כז, לב.

(1) מו"ק ט, א.
 (2) שה"ש ו, ג.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

ליכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר

ועוד והוא העיקר – שכן תהי' לנו בפועל ממש, ויתירה מזה, שכבר היתה לנו, בלשון עבר, ובפרט ע"פ הפתגם הידוע של רבותינו נשיאינו על-דבר הפירסום דביאת המשיח בעיתונים, כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם בכו"כ עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", ותיכף – כבר בא – בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ובגלוי לעיני כל באי עולם, ועאכו"כ "לעיני כל ישראל", ותיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ נצבים ה'תנש"א, יום ב' דר"ה ו"ש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב - מוגה)

למה צריך לעשות חשבונות?

הרי כבר "כלו כל הקיצין" ואין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח מתי הוא יבוא, אז "בהדי כבשא דרחמנא למה לך" – למה צריך לעשות חשבונות אם כן או לא, האם זהו הזמן? שהרי אין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח ובמילא יורדים כל ההגבלות, אפילו הזמנים שעליהם כתוב שמשיח אינו יכול לבוא בהם, כגון יום שישי וכדו', הנה כל ההגבלות אינם הגבלות כלל! ומה שישנה הקושיא כיצד זה יתכן? אזי כשמשיח יבוא הרי הוא יתרץ את כל השאלות, במילא יתרץ גם קושיא זו... ועכ"פ אין זה עיכוב כלל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נצבים-וילך ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

בביאת המשיח יהיו לכל אחד מישראל חמישים איש רצים לפניו

. כל יהודי, ואפילו ילד קטן, ראוי שיהיו לו (מצד גודל מעלתו) אפילו חמישים איש רצים לפניו דוקא, שהרי הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכלשון הידוע – כבן הסמוך על שולחן אביו המלך, ולבוש בבגדי מלכות, וכמ"ש אצל מרדכי "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גו", ועד שבשביל כל א' מישראל נברא כל העולם ("בשבילי נברא העולם"). וכן יתגלה בפועל בביאת המשיח, שלכל א' מישראל יהיו לו חמישים איש רצים לפניו וכיו"ב.

(מתוך תקציר משיחת ש"פ נצבים ה'תנש"א - בלתי מוגה)

"עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל

. . ויש להוסיף, שענין זה מודגש עוד יותר – כאשר "עושים גם היום" מעין ודוגמת הענין דעלי' לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלי' לרגל בעבודה הרוחנית בנפש האדם – מבואר בלקו"ת ש"משחרב ביהמ"ק, הגם שאין אנו יכולים להשתחוות ("עיקר הראי' היא ההשתחוואה שהי' משתחוה ויוצא"), עכ"פ נתפשטה קדושת הארה זו אפס קצהו במקדש מעט, בית-הכנסת ובית-המדרש, ועאכו"כ – ביהכנ"ס וביהמ"ד מיוחדים, וע"ד – של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ואכן "עושים גם היום" – שכמה וכמה עשיריות ומאות מישראל מטלטלים את עצמם ("טלטולי דגברא" וגם "טלטולי דאיתתא") מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי חודש תשרי בד' אמותיו של נשיא דורנו, מעין ודוגמת וזכר לענין דעלי' לרגל בזמן שביהמ"ק הי' קיים.

(משיחת ש"פ נח, ו' מ"ח ה'תשמ"ז - מוגה)

לזכור מה שמפסידים

צריכים לדעת מה שמפסידים ר"ל – מפסידים גילוי אלוקות שהי' בזמן שבית המקדש הי' קיים, שזה הי' גלוי לעיני בשר, ועד כדי כך ש"עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש", וחלקם היו בכל ירושלים!

אמנם גם היום כאשר יוצאים לרחוב רואים את ניסי ה' וחסדי ה', איך שהוא "זן את העולם כולו בטובו בחן וברחמים" (שאת-זה אומרים הרי ע"פ תורה בברכת המזון בסעודה של חול) – אך אעפ"כ, צריכים בשעת מעשה לזכור, כיצד הי' מעמדו וכיצד הי' מעמד ומצב זקנו בזמן שבית-המקדש הי' קיים!

(תרגום חפשי משיחת ו' תשרי ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

פס"ד ע"פ תורה שמשנה וקובע את המציאות בעולם

ועוד והוא העיקר – שכל זה יקויים בפועל תיכף ומיד ממש, ובפרט לאחר הפסק-דין של כו"כ רבנים ומורי-הוראה – פס"ד ע"פ תורה שמשנה וקובע את המציאות בעולם – ש(לא זו בלבד ש"כלו כל הקיצין" ומשיח צדקנו עדיין לא בא, אלא ש)משיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, לא רק בלשון עתיד, שמשיח צדקנו יבוא, אלא שכבר בא, וכאמור, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ האיזנו, שבת תשובה ה'תנש"א - בלתי מוגה)